

Arrest

nr. 287 060 van 3 april 2023
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 maart 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 7 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 19 september 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse overheden. Op 12 oktober 2022 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). De Belgische overheden richtten op 17 oktober 2022 een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van de Dublin III-verordening. De Oostenrijkse overheden stemmen op 31 oktober 2022 in met het terugnameverzoek, op grond van artikel 18, lid 1, b van de Dublin III-verordening. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 16 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissing werd door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 281 278 van 2 december 2022. Verzoeker diende geen verzoek tot voortzetting in.

Verzoeker werd op 22 december 2022 gerepatrieerd naar Oostenrijk.

Op 3 januari 2023 dient verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 27 januari 2023 wordt een overnameverzoek gericht aan Oostenrijk. Dit overnameverzoek werd niet binnen de door artikel 25, §1 van de Dublin III-verordening beantwoord, zodat Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek.

Op 10 maart 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 26^{quater}. Dit betreft de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken

Algemene Directie Vreemdelingenzaken

BIJLAGE 26 QUATER

REF.: (...)

R.R. Nr.: (...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: W.

voornaam: R.

geboortedatum: (...)2004

geboorteplaats: Peerakhel

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25§2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer W. R, verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 03.01.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor en verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 19.09.2022 internationale bescherming in Oostenrijk vroeg en op 07.10.2022 internationale bescherming in België vroeg.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 09.01.2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij een minderjarige broer in België heeft waarmee hij geen band van afhankelijkheid wordt aangehaald (OV-nr. ...). Verder verklaarde de betrokkene geen familieleden in Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde. De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan 10 maanden voor de val van de overheid

verlaten heeft. Hij verklaarde dat hij via Pakistan (doorreis) naar Iran gereisd is, waar hij een jaar in Teheran verbleef en werkte. Nadien verklaarde dat hij naar Turkije gereisd is, waar hij 10 maanden in Istanboel verbleef en er werkte. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij via Bulgarije (doorreis) naar Servië trok, waar hij 3 maanden in een kamp verbleef. Daarna reisde hij via Hongarije (doorreis) naar Oostenrijk, waar hij 5 à 6 dagen in een centrum verbleef. Volgens de betrokkene werden enkel zijn vingerafdrukken geregistreerd en diende hij geen verzoek om internationale bescherming in. Verder verklaarde de betrokkene dat hij via Zwitserland (doorreis) en Frankrijk (doorreis) naar België gereisd is. Op 07.10.2022 diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in België in. Echter kreeg hij een beslissing 26quater met een bevel om het grondgebied te verlaten. De betrokkene werd op 22.11.2022 getransfereerd naar Oostenrijk, die zich op 31.10.2022 conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 verantwoordelijk achtte voor het behandelen van zijn verzoek. Volgens de betrokkene vertrok hij 2 dagen later en reisde via Zwitserland (doorreis) en Frankrijk (doorreis) naar België, waar hij naar eigen zeggen op 01.12.2022 aankwam. Pas op 03.01.2023 diende hij opnieuw en formeel verzoek om internationale bescherming in België in.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat zijn broer hier woont en bij hem wil blijven, alsook dat België een goed land is. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat zijn vingerafdrukken onder druk werden genomen en er niet wilde blijven. Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij bij zijn broer wil blijven en terug is gekomen omdat hij bij hem wil zijn.

Op 27.01.2023 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25§1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn van 2 weken beantwoord, waaruit volgt dat Oostenrijk met toepassing van artikel 25§2 op 11.02.2023 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Middels een tussenkomst van de advocaat dd. 30.01.2023 vraagt de betrokkene een behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in België en uit hij verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk. De aangevoerde argumenten van de betrokkene via zijn advocaat zullen verder in de relevante passages worden beoordeeld.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Oostenrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat zijn broer hier woont en bij hem wil blijven.

Verordening 604/2013 legt de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek om internationale bescherming (art. 10). Het in België verblijvende familielid van de betrokkene, zijnde zijn broer, kan ten overstaan van de betrokkene echter niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013– de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

In de tussenkomst van de advocaat wordt er verwezen naar de familiale band tussen de betrokkene en zijn broer.

W. H. is namelijk minderjarig en krijgt psychologische begeleiding in België. Er werd een medisch attest toegevoegd om dit te bevestigen. Hierbij willen we verwijzen naar het arrest van de RvV (W. v. België, nr. 284.576, 02.12.2022). In het arrest, dat de uitspraak was van het beroep van de betrokkene tegen zijn beslissing 26quater met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16.11.2022, stelt de RvV dat de betrokkene geen concrete en daadwerkelijke band van afhankelijkheid heeft aangetoond. De RvV merkt namelijk op dat de betrokkene en zijn broer onafhankelijkheid van elkaar naar Europa zijn gereisd, wat dus aantoont dat de broer over een zekere zelfstandigheid en zelfredzaamheid beschikt (pagina 24). Daarnaast is het bijgevoegde medische attest hetzelfde attest dat werd gepresenteerd op de zitting aan de RvV. De uitspraak van de RvV was dan ook dat dit niet volstaat om ernstige psychische problemen in hoofde van de broer aan te tonen (pagina 24).

Tot op heden werd geen stuk voorgelegd waarin de minderjarige broer vraagt dat de betrokkene in België kan blijven of dat hij wenst de betrokkene in zijn nabijheid te hebben.

Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zou dan ook neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat zijn vingerafdrukken onder druk werden genomen en er niet wilde blijven. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodacresultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Oostenrijk. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is bijgevolg niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een incorrecte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten volgens artikel 3 van het EVRM.

We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Oostenrijk wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De Oostenrijkse instanties werden op 11.02.2023 stilzwijgend verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming, dit op grond van artikel 25§2 van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.". We merken op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Hieruit volgt dat Oostenrijkse instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd zijn tot verblijf in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Oostenrijk ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer

bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Een belangrijke bron betreffende de Oostenrijkse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Oostenrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2021 Update", <https://asylumineurope.org/reports/country/austria>, laatste update op 25.04.2022, hierna het AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Wat betreft de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen wiens verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk nog hangende is, zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure indien hun overdracht binnen de twee jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (pagina 56, "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria").

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 106). Daarnaast ondervinden personen die in kader van de Dublin-III Verordening worden teruggestuurd geen problemen bij de toegang tot opvangvoorzieningen (pagina 56, "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system"). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten worden van opvang omwille van plaatsgebrek in de opvangcentra (pagina 106).

We bevestigen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene gezond te zijn. Tot op heden heeft de betrokkene geen elementen neergelegd die een overdracht naar Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 114). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dusdanig problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau is als in België en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorg zal kunnen krijgen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Oostenrijkse autoriteiten worden minstens 7 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten (4).

(...)”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert twee middelen aan, die luiden als volgt:

“EERST SERIEUSE MIDDEL Schending van: - het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwijking en machtsoverschrijding inhoudt, - de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, - de artikelen 3.2, 17 en 18(1) van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend, - de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en - artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie A. IN RECHTE Artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”; Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verbiedt deze bepaling in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.SS/België en Griekenland). Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden, houdt artikel 3 EVRM in de verplichting de

persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10). Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”¹. Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn. Artikel 17.1 van de Verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) bepaalt dat: “In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht”. Artikel 3, §2, al. 2 van die Verordening bepaalt dat: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”. B. IN CASU Volgens de verwerende partij werd niet aannemelijk gemaakt dat Meneer W. door de overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij niet alleen het AIDA landenrapport met betrekking tot Oostenrijk (update 2021, gepubliceerd in april 2022) slechts gedeeltelijk gelezen, maar heeft ze bovendien geen rekening gehouden met recente informatie die op systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Oostenrijk wijzen. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd. De eiser kreeg tijdens het korte interview bij de DVZ onvoldoende de kans om de problemen die hij in Oostenrijk ondervond uiteen te zetten. 1 I. OPDEBEEK, A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Bruges, Die Keure, 1999, p. 127. 5 Verzoekende partij stelt vast dat de problemen waarmee de eiser in Oostenrijk geconfronteerd werd, niet ernstig werden geanalyseerd. Talrijke recente verslagen en rapporten bevestigen nogtans de systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Oostenrijk. a) Algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Oostenrijk De Oostenrijkse asielprocedure en opvangvoorzieningen kampen ten eerste met ernstige tekortkomingen, zo bevestigt Council of Europe Commissioner for Human Rights, Dunja Mijatović: “To address shortcomings in reception conditions, the authorities should “adopt harmonised standards regarding reception centres and cooperate with the provinces in order to ensure that reception conditions do not vary between facilities and to avoid overcrowding and lengthy stays in certain federal structures”, the Commissioner says. “Particular attention should be paid to the specific needs of vulnerable people, especially unaccompanied children; and to ensuring that asylum seekers have effective access to education and employment”, she adds while also emphasising the importance of strengthening independent and quality legal counselling by legally safeguarding the structural and functional independence of the competent federal agency.”² Oostenrijk kampt eveneens met problemen wat betreft de opvang van verzoekers om internationale bescherming, het zijn vrijwilligers die personen die op straat slapen aan onderdak helpen: “At the biggest center for asylum seekers in the country, just south of Vienna, the doors close at 10 pm each night. This is when Bazari and his wife, and a handful of other volunteers, have another job to do: to help those who remain outside the center find a place to sleep. Secret shelter Some nights there have been as many as 45 people – migrants from India, Morocco and Tunisia, as well as Afghanistan and Syria – stranded outside the Traiskirchen center, at risk of having to sleep on the streets, Bazari tells InfoMigrants. But recently, fewer newcomers have been arriving, and this Tuesday there were just two. Bazari took them to an emergency shelter that provides soup and a bed for the night – its location is kept secret to ensure that it is not targeted by far right activists. (...) As for the federal interior ministry's solution of housing migrants in tents, no one seems to have supported that. For anti-immigrant groups, tents are a potent symbol of the country's being “overwhelmed by floods of foreigners,” says Ciperle, while to the pro-migrant left they are inhumane, especially in the winter.”³ 2 Council of Europe, Austria: improve reception and integration of migrants and protection of women's rights, 15 mei

2022, beschikbaar op: <https://www.coe.int/en/web/commissioner/-/austria-improve-reception-and-integration-of-migrants-and-protection-of-women-s-rights>. 3 InfoMigrants, 'Tents are not the answer' – Austria's migrant accommodation crisis drags on, 8 december 2022, beschikbaar als: <http://www.infomigrants.net/en/post/45263/tents-are-not-the-answer--austrias-migrant-accommodation-crisis-drags-on>. 6 « "Ca fait cinq mois que je suis là", explique ce Syrien que nous appellerons Salim. "Dans ce village éloigné de tout, je ne peux pas prendre de cours d'allemand ni faire de bénévolat. Je suis allé à Pôle emploi pour demander du travail, mais ils m'ont dit que tant que je n'avais pas de décision concernant ma demande d'asile, ils ne pouvaient pas m'en proposer. Ce n'est pas une vie de seulement dormir et manger." Partout dans le pays, les places dans les structures d'accueil manquent. Le gouvernement autrichien a donc décidé, comme en 2015, d'installer sur tout le territoire des tentes en guise d'hébergement temporaire. » 4 Daar komt nog bij dat de asielprocedure in Oostenrijk zéér lang duurt. Volgens het AIDA landenrapport, was in 2021 de gemiddelde duur van de asielprocedure in eerste aanleg 3.2 maanden, waar dit in 2019 nog 2.3 maanden was. De Oostenrijkse Ombudsman ontvangt honderden klachten per jaar betreffende de langdurige procedure. 5 Ook de kwaliteit van de asielprocedures werd aangehaald in een rapport opgesteld door verschillende stakeholders aan de VN Hoge Commissaris voor Mensenrechten: "Al also expressed concern regarding the quality of asylum procedures, in particular as a high number of cases were overturned by the federal administrative courts on appeal. It noted that the Federal Agency for the Provision of Care and Support, which will provide legal counselling and representation in asylum proceedings as of January 2021, will be embedded in the organizational structure of the Ministry of Interior and replace the independent counselling provided by civil society organizations, with the result that the authority deciding on asylum claims in first instance and the agency providing legal counselling and representation will both be embedded in the Ministry of Interior. Two submissions recommended that Austria ensure adequate and independent legal assistance to asylum seekers." 6 Met betrekking tot de zeer lange asielprocedures, stelt Info Migrants, dat dit eerder de regel dan de uitzondering is: "Stigmatization, unemployment, insecurity: Many asylum seekers deported from Austria to Afghanistan say the reality is even worse than the media reports. Dehqan, a former police officer in his mid-thirties, fled Afghanistan in 2014 and sought asylum in Austria. Five years later he was forced to return. Rejected by Austria, now he suffers rejection in his home country for being "a deportee." His relatives complain: "What did you do in Austria in all these years? You did not achieve anything." 7 Het is bovendien uitermate problematisch dat verzoekers om internationale bescherming niet langer automatisch kunnen genieten van juridische bijstand. Dit brengt hun recht op effectieve legal remedies in het gedrang: 4 InfoMigrants, Autriche : des conditions de vie difficiles pour les demandeurs d'asile, 25 november 2022, beschikbaar op: <http://www.infomigrants.net/fr/post/44966/autriche--des-conditions-de-vie-difficiles-pour-les-demandeurs-d-asile>. 5 ECRE, AIDA Country Report – Austria, 2020 Update, April 2021, p. 26. Beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/04/AIDA-AT_2020update.pdf 6 Summary of Stakeholders' submissions on Austria* Report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, A/HRC/WG.6/37/AUT/3, 5 november 2020, §71, https://www.ecoi.net/en/file/local/2045579/a_hrc_wg.6_37_aut_3_E.pdf. 7 InfoMigrants, Life torn apart: Return from Austria to Afghanistan, 13 april 2021, <https://www.infomigrants.net/en/post/31488/life-torn-apart-return-from-austria-to-afghanistan>. 7 "Legal assistance free of charge is provided in case of the rejection of a subsequent asylum application on res judicata grounds too. The Constitutional Court and the Administrative High Court apply a merits test and tend to refuse free legal aid, if the case has little chance of succeeding. The BBU-G introduces a worrying change in this regard. The law only includes an obligation to inform applicants of the prospects of success of their appeal without stipulating any consequences. However, the approach suggested by the impact assessment of the law, if applied in practice by the Federal Agency, is extremely problematic. Whereas the recast APD does not specify which other authorities could be considered competent to apply a merits test, entrusting the Federal Agency with that task will create an obvious conflict of interest. Moreover, where another authority than a court or tribunal carries out a merits test, the applicant must have the right to an effective remedy before a court or tribunal against that decision, according to Article 20(3) recast Asylum Procedures Directive. If in practice the Federal Agency were to refuse free legal assistance and representation on that basis without the applicant having an effective opportunity to challenge that decision before a court or tribunal, there would be a clear breach of the recast Asylum Procedures Directive. Overall, the Austrian law of June 2019 introduced drastic changes with regard to the provision of legal assistance at second instance. As explained by several commentators, the establishment of the Federal Agency raises concerns with regard to the right to an effective remedy because one of its key components - namely the access to free legal assistance – could be affected by the potential conflict between the appointed legal advisers' and asylum seekers' interests. Similarly, the significant influence granted to the Ministry of Interior over the functioning and the role of the BBU GmbH (e.g. appointing the CEO of the BBU GmbH or designing the work plan and guidelines of the BBU GmbH etc.) raises serious concerns over lack of independence, subsequently raising a risk of violation of the right to an effective remedy." 8 En dit niet alleen in eerste, maar ook in

tweede aanleg: "Overall, the Austrian law of June 2019 introduced drastic changes with regard to the provision of legal assistance at second instance. As explained by several commentators, the establishment of the Federal Agency raises concerns with regard to the right to an effective remedy because one of its key components - namely the access to free legal assistance - could be affected by the potential conflict between the appointed legal advisers' and asylum seekers' interests."⁹ De eiser zal in Oostenrijk aldus geen toegang kunnen krijgen tot een procedure met een effectief beroepsmiddel indien zijn verzoek zou worden afgewezen. Dit vormt een inmenging op zijn tot een doeltreffend beroepsmiddel en het recht om zijn asielaanvraag zorgvuldig te zien behandelen. Het recht op een effectief beroepsmiddel wordt namelijk door de Handvest voor de Rechten van de Mens beschermd. Ook zijn er in Oostenrijk problemen met betrekking tot de voorziening van Basic Care: "Asylum seekers are entitled to Basic Care immediately after lodging the asylum application until the final decision on their asylum application in all types of procedures. The provision of Basic Care as currently regulated may violate Article 17(1) of the recast Reception Conditions 8 ECRE, AIDA Country Report – Austria, 2021 Update, April 2022, p.38. Beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA_AT_2021update.pdf.⁹ ECRE, AIDA Country Report – Austria, 2021 Update, p.38. 8 Directive. In Austria, Basic Care is provided as soon as the person requesting international protection is considered as an asylum seeker. An asylum seeker is an alien whose request is formally lodged, which is the case after the BFA gives an instruction about the next steps to the public security officer. However, asylum seekers do not make their application in the initial reception centres but at a police station, which means that as long as the application is not regarded as lodged, the person is not an asylum seeker in the sense of Article 2(14) AsylG."¹⁰ Verschillende bronnen hekelen ook het gebrek aan toegang tot de reguliere arbeidsmarkt voor asielzoekers in Oostenrijk: "While asylum seekers are legally restricted from seeking regular employment, they are eligible for seasonal work, low-paying community service jobs, or professional training in sectors that require additional apprentices. A work permit is required for seasonal employment but not for professional training. An employer must request the work permit for the prospective employee."¹¹ En ook volgens de onderzoekers van RESPOND: "The IJG [Integration Act (IntG) and the Integration Year Act (IJG)] defines the provisions for the first year of beneficiaries of international protection and subsidiary protection more narrowly, but it also considers asylum applicants. The purpose is to assess relevant professional skills rapidly and facilitate inclusion into the labour market for those who cannot find a job. The courses are structured as modules and progress has to be recorded in an integration booklet. Asylum applicants may only participate if they belong to a group [...] where the granting of international protection is very likely under consideration of existing data [...] (translated from German: § 1, IJG); compare Josipovic & Reeger, 2018)."¹² Een zeer recente studie van de Universiteit van Wenen bevestigt nogmaals dat migranten veel vaker in zeer precare jobs terecht komen: "A new study from the University of Vienna has found that migrants tend to work in precarious jobs at a far higher rate than other citizens. 13% earn so little that they cannot support themselves, despite working, the study found. "Migrants tend to have far more precarious employment conditions than Austrians. Many of them work on short term contracts, they often have more health issues to contend with and have very irregular working times. 13% of them earn so little, that despite working, they cannot live from their salaries," said Daniel Schönherr from the Sora Institute to the Austrian newspaper Der Standard. (...) "When the integration functions of the employment market are really working, they can be a really useful tool for integration in general. It helps with learning the language, social interaction and feeling connected with the wider society," explains Franz to Der Standard. But in reality, many people feel bullied or subject to rude comments and isolated from their colleagues and that can have a damaging effect on integration overall. 10 ECRE, AIDA Country Report – Austria, 2021 Update, p.89. 11 USDOS, Annual Report on Human Rights in 2021 – Austria, 12 april 2022, <https://www.ecoi.net/en/document/2071222.html>. 12 RESPOND, Working Papers on Global Migration: Consequences and Responses, Paper 2020/55, Integration: Policies, Practices and Experiences – Austria Country Report, juni 2020, p. 23, https://www.ecoi.net/en/file/local/2032749/WP5_Austria+Country+Report_Integration.pdf. 9 (...) One Iranian man, Abdolreza Ghaemi, talked to Der Standard about his own attempts to find work after arriving in Austria in 2015. Ghaemi works as a software programmer and told Der Standard he had already sent off about 387 job applications. For each one he was turned down. "Nearly all the jobs I applied for were in the IT sector, it felt really disappointing," Ghaemi said."¹³ Bovendien is de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming niet vanzelfsprekend: "In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than three days, he or he will not receive medical assistance, because it is assumed that they have had the opportunity to visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station of the EAST, asylum seekers may face severe difficulties in receiving necessary medical treatment. Some of them come to the NGO-

run health project AMBER MED with doctors providing treatment on a voluntary basis.”¹⁴ Aangezien de verzoeker twee maal het land verliet, is zijn toegang tot de gezondheidszorg aldus niet gewaarborgd. Dit is problematisch, gelet op de gezondheidsproblemen van de verzoeker, waarvoor hij in België overigens wel opgevolgd wordt (stuk 5, zie infra). Indien de verzoeker naar Oostenrijk teruggestuurd zou worden, is de kans dat hij in een precare situatie van armoede terecht komt zeer reëel. Zonder inkomsten is het eveneens onmogelijk om in huisvesting te voorzien, waardoor de kans op dakloosheid toeneemt. b) Pushbacks vanuit Oostenrijk Verder verwijst het landenrapport naar de talrijke aantijgingen van illegale push-backs vanuit Oostenrijk naar Slovenië: “In July 2021 the Administrative Court of Styria issued a landmark decision concerning a case of a Moroccan national living in Bosnia. Despite having asked for asylum in September 2020 after crossing the green border from Slovenia to Austria along with a group of other asylum seekers, he was handed over to the Slovenian police based on a readmission agreement who also ignored his claim. He was subsequently returned to Croatia and pushed-back to Bosnia. The Court concluded that the policemen “overheard” the asylum application, i.e. they did not carry out a proper interview; the body search resulted in inhuman treatment and the rejection to Slovenia was unlawful. In the statement of facts, the Court stated that push-backs are “partly applied as a method in Austria.” The Ministry of Interior denied the fact that an application for international protection had been made and brought in a legal remedy to the High Administrative Court. In 2020, 514 persons from 48 different countries were handed over to Slovenian authorities based on this ad hoc agreement. This agreement originally focused on the uncomplicated return of Slovenian citizens to Slovenia when crossing the border. No formal procedure is known: when a person identified to be returned on the basis of the agreement the police forces of the two countries 13 InfoMigrants, Austria: Precarious employment opportunities make it difficult for migrants to get by, 15 december 2022, <https://www.infomigrants.net/en/post/45429/austria-precious-employment-opportunities-make-it-difficult-for-migrants-to-get-by>. 14 ECRE, AIDA Country Report – Austria, 2021 Update, p. 114. 10 interact and organise the transfer. There is no legal remedy foreseen in the process. Persons that have applied for asylum cannot be returned on the basis of this agreement. In July 2021, a Somali minor was also unlawfully returned to Slovenia on the basis of that readmission agreement, despite the fact that he had articulated the words “asylum” various times when talking to police officers. He brought in a complaint and the procedure is still pending. In Slovenia, the asylum request was accepted and an asylum status has already been granted.”¹⁵ Het voorvermelde rapport van Commissioner Dunja Mijatović bevestigt ook dat de Oostenrijkse autoriteiten zich inderdaad schuldig maken aan illegale pushbacks: “Concerned about credible allegations of pushbacks pointing to the existence of an established practice, the Commissioner urges the authorities to ensure that independent and effective investigations are carried out into allegations of pushbacks and of ill-treatment by members of security forces during these alleged pushbacks, and to put an end to these practices.”¹⁶ Ook Amnesty International stelt deze praktijken al zeker twee jaar op rij vast: “In July, the Styrian Regional Administrative Court ruled that a group of seven asylum seekers had been illegally pushed back to Slovenia, noting that such illegal pushbacks were a recurrent practice.”¹⁷ “Between January and March, 37 Afghan nationals whose asylum claims had been rejected were deported to Afghanistan, in violation of the principle of nonrefoulement which prohibits states from returning individuals to a country where they would be at real risk of serious human rights violations. There were no deportations to Afghanistan from April to November due to the COVID-19 pandemic, but in December, Austria resumed deportations to Afghanistan and 10 further Afghan nationals were deported.”¹⁸ Op haar website publiceerde ECRE een artikel waarin zij aanhaalt dat de Oostenrijkse autoriteiten inderdaad betrokken zijn bij illegale pushbacks: “Amid mounting evidence of widespread and severe violations along the Balkan route, Austrian police have reportedly been involved in several cases of pushbacks to Slovenia followed by chain pushbacks to Bosnia. A complaint has been filed against Austrian police but authorities deny that the people involved requested asylum prior to expulsion. According to reports from media and the NGOs, Austrian police in two incidents in September expelled groups of people across the border to Slovenia despite their requests for asylum. In the first incident from 5 September reported by No Name Kitchen and documented by the Border Violence Monitoring Network (BVMN), five men from Syria, Tunisia, and Morocco were detained in the village of Laafeld and subsequently pushed back through Slovenia and Croatia to Bosnia, suffering humiliations at the hands of police along the way, lacking translation and denied their right to apply for asylum. 15 ECRE, AIDA Country Report – Austria, 2021 Update, pp. 21-22. 16 Council of Europe, Austria: improve reception and integration of migrants and protection of women’s rights, 15 mei 2022. 17 Amnesty International, Report on the human rights situation covering 2021 – Austria, 29 maart 2022, <https://www.ecoi.net/en/document/2070354.html>. 18 Amnesty International, Report on the human rights situation covering 2020 – Austria, 7 april 2021, <https://www.ecoi.net/en/document/2048631.html> 11 The second incident from 28 September documented by ECRE member asylkoordination österreich involved seven Moroccans who were picked up by Austrian police in a corn field near the village of Halbenrain. While police acknowledge that they were registered and handed over to Slovenian officials, the Interior Ministry denies that they had expressed the will to apply for asylum prior to being expelled. Lawyer

Clemens Lahner, representing one of the expelled in complaint against Austrian police points out that every refugee is aware that they have to request asylum and his client explains that he did so several times in English and French. Spokesperson and asylum expert at asylkoordination österreich, Lukas GahleitnerGertz stated: "Our documentation of cases indicate that the government is well aware of the push-back route starting at the Southern border of Austria going down to Bosnia. The government's denial about the asylum requests is not credible and also contradicts its own argumentation about Austria being a main country of destination for refugees."¹⁹ Sinds het vorige jaar waarover gerapporteerd werd, veranderde er weinig. Het aantal beschuldigingen van illegale push-backs naar Slovenië nam, daarentegen, aanzienlijk toe: "Pushback allegations and summary returns at the southern border of Austria with Slovenia have increased in 2021. Several cases have been brought to Court leading to a landmark decision in July 2021 in which the Regional Administrative Court of Styria came to the conclusion that "summary returns („push-backs“) are partly applied as a method in Austria." The decision also confirmed that asylum applications are "overheard", i.e. applicants are not properly interviewed, and that certain police measures taken resulted in a degrading treatment of the applicants. However, the Federal Minister of the Interior firmly denied allegations of a 'partial methodical use of illegal pushbacks' at the Austrian southern border in November 2021. No misconduct on the part of police officers could be ascertained by an internal investigation, according to the Minister. The Regional Police Directorate of Styria appealed against the decision of the Regional Administrative Court of Styria. The appeal is currently pending."²⁰ Op de Facebook-pagina van Push Back Alarm Austria zijn verschillende YouTube video's terug te vinden waarin migranten inderdaad getuigen slachtoffer geweest te zijn van deze illegale push-back praktijken, samen met blogartikels en rapporten die hetzelfde bevestigen.²¹ c) Anti-migratie en anti-Afghaanse retoriek Er dient te worden genoteerd dat in Oostenrijk reeds sedert enkele jaren een anti-migratie politiek gevoerd wordt. Dit komt overeen met de ervaringen van mijn cliënt. In 2019, bijvoorbeeld, wilde de autoriteiten een uniform uurloon van €1,50 invoeren voor asielzoekers.²² De Minister voor Binnenlandse Zaken legde recent nog een verklaring af waarin hij pleitte voor een verkorte asielprocedure, waarbij verzoeken om internationale bescherming sneller afgewezen zouden worden: "Austrian Interior Minister Karl Nehammer announced that rapid asylum procedures were going to be launched this month, designed to speed up the rejection of people ¹⁹ ECRE, Austria: Chain Pushbacks to Bosnia Amid Growing Evidence of Widespread Abuse in the Balkans, 20 november 2020. Beschikbaar op: <https://www.ecre.org/austria-chain-pushbacks-to-bosnia-amid-growing-evidence-of-widespread-abuse-in-the-balkans/>. ²⁰ ECRE, AIDA Country Report – Austria, 2021 Update, p.12. ²¹ Push Back Alarm Austria, <https://www.facebook.com/PushBackAlarmAustria/>. ²² EURACTIV, Austria plans €1,50 hourly wages for asylum seekers, 28 maart 2019, <https://www.euractiv.com/section/economy-jobs/news/austrian-government-plans-e1-50-hourly-wages-for-asylum-seekers/>. ¹² applying for asylum -- not because of political persecution or having to flee violence but for economic reasons. In an earlier test phase of the scheme launch last year, some 400 applications were rejected within just 72 hours. Nehammer, who is known for his stance against migration, said in a statement that "asylum procedures for applicants from safe countries should be as short as possible, and they should be told quickly that there is no asylum for economic migrants in Austria."²³ Dat er in Oostenrijk een anti-Afghaanse migratiepolitiek wordt gevoerd valt moeilijk te betwisten: "The situation of Afghan asylum seekers has changed considerably in 2021: Austria hosts one of the largest Afghan diaspora communities in Europe. At the start of the year, recognition rates concerning subsidiary protection were decreasing compared to previous years. In June 2021, the death of a 13-year-old girl that had been raped several times (the Causa Leonie case) initiated a public debate as the alleged perpetrators were Afghan nationals who were asylum seekers or who had previously applied for asylum. This led the public opinion to urge authorities to carry out an increased and faster number of removals of rejected asylum seekers with a criminal record, thereby contributing to the anti-Afghan-narrative."²⁴ Specifiek met betrekking tot Afghaanse verzoekers, stelt het AIDA-rapport: "Afghan applicants remained the second main nationality of asylum seekers after Syrian nationals in 2021. In July 2021, a sexually assaulted girl was found dead in Vienna ("Causa Leonie"). Four Afghan nationals were identified as suspects, sparking a public debate on the high crime rate among Afghan asylum seekers in Austria and on the efficiency of the Austrian asylum system. The debate along with the decreasing recognition rates stopped shortly after the take over of the Taliban in August 2021. Due to the "Causa Leonie" case, the Ministry of Interior refused to suspend removals to Afghanistan up until 4 August 2021, when the Taliban had already reached major cities in Afghanistan. The last deportation planned on 4 August 2021 was stopped by an interim measure granted by the ECtHR. In September 2021, a decision by the Constitutional Court was issued stating that deportations that had taken place since 20 July 2021 violated Article 3 ECHR."²⁵ Tenslotte blijkt uit onderzoek van de Universiteit van Wenen (Universität Wien) dat politiegeweld en racial profiling grote problemen zijn in Oostenrijk: "Police violence and racial profiling is a major problem in Austria, despite the last being illegal according to the EU Commission's policy recommendation by the Council against Racism and Intolerance (2007). "Overall, 2 % of all people of African descent interviewed experienced a racist physical assault by a police officer in the five years

preceding the survey. Respondents in Austria indicate the highest prevalence (5 %) – when compared to all other target groups and countries surveyed (incl. non-European countries)” (FRA 2018: 21). The lowest level of trust towards the police with people of African descent is found in Austria. Sixty-six percent of the most recent and disproportionately high occurring police checks encountered by respondents were perceived as racist assaults (ibid). Compared to other states, this is exceptionally high. Racial profiling is an extremely relevant topic for people with migration background 2323 InfoMigrants, Number of asylum applications in Austria on the rise, 26 februari 2021, <https://www.infomigrants.net/en/post/30525/number-of-asylum-applications-in-austria-on-the-rise>. 24 ECRE, Differential Treatment of Specific Nationalities in the Procedure – Austria, 25 april 2022, <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/asylum-procedure/differential-treatment-specific-nationalitiesprocedure/>. 25 ECRE, AIDA Country Report – Austria, 2021 Update, p.13. 13 and their daily lives, which needs to be actively approached by authorities and/or state measures.”26 Zo stelt ook Amnesty International: “In July, the Anti-Terrorism Act was adopted. Civil society organizations and UN experts raised concerns that the newly introduced crime of leading or founding a “religiously motivated extremist organization” would stigmatize and discriminate against Muslims. In August 2020, the regular use of facial recognition technology was introduced in law enforcement operations. This raised concerns regarding its potentially discriminatory impact on ethnic and racial minorities, as well as the rights to privacy, freedom of expression and peaceful assembly. The number of allegations of racial profiling by police remained high.”27 Volgens recente informatie is sinds 2020 het aantal racistisch ingegeven incidenten tegenover Moslims in stijgende lijn: “2020 saw the number of recorded racist incidents in Austria skyrocket: 3,039 reports were made to the anti-racism initiative ZARA, the highest number in its 22-year history and a whopping 1,089 more complaints than in 2019. According to the organisation’s 2020 report, 24% of attacks were levelled against Black people and people of color, explicitly singling out their skin tone. A similar amount expressed decidedly anti-Muslim sentiment – twice the rate of 2019.”28 “Racist attacks and labeling have dramatically increased since Austria released a controversial “Islam Map” last month, the head of a Muslim community group said on Saturday. (...) After the digital map identifying the locations of more than 600 mosques and associations around Austria was unveiled May 27, racist attacks on Muslims increased, especially against mosques, which have become a target of racist groups. Incendiary anti-Muslim signs have reportedly been hung in mosques in various cities, especially in the capital of Vienna, in the past two days. Vural said that while the map was not a new phenomenon, the government’s continued backing of the project via its Documentation Center of Political Islam had taken the issue to a new level.”29 Ook in 2021 werd deze zorgwekkende trend verdergezet: “Last year alone, Austria saw a total of 1,977 racist attacks, with over half of them taking place online, according to a new report. 2626 Sieglinde Rosenberger, Madita Erdmann, Leila Haj-Abdou, Violence against women migrants and refugees (GBVMIG), March 2019 – December 2021, p. 24. Beschikbaar op: https://inex.univie.ac.at/fileadmin/user_upload/p_inex/offiziell_Country_Report_Austria_aktueller_stand_13.02..2019-2021.pdf. 27 Amnesty International, Report on the human rights situation covering 2021 – Austria, 29 maart 2022. 28 Metropole, Racism Complaints at Record High, 24 maart 2021, <https://metropole.at/racism-in-austria-at-recordhigh/>. 29 AA, Racist attacks on rise in Austria since release of controversial ‘Islam map’, 6 juni 2021, <https://www.aa.com.tr/en/europe/racist-attacks-on-rise-in-austria-since-release-of-controversial-islammap/2265084>. 14 The Vienna-based Civil Courage and Anti-Racism Work (ZARA) said in its 2021 Racism Report that some 1,117 racist posts were shared on social media and other online platforms. There were 273 racist attacks in public places, and 185 people were subjected to racist treatment in the service and entertainment sectors. There were 112 racist attacks in public institutions and organizations and 104 racist attacks in working life, the report added. Also, 84 pieces of racist/hateful rhetoric appeared in print media and politics. (...) Noting that this year’s report focuses on structural and institutional racism, the statement cited as examples of institutional racism a 2020 incident in which police used disproportionate violence against 30 Muslim activists and academics, including Farid Hafez, a well-known political science professor.”30 Ook Amnesty International waarschuwt voor wetswijzigingen en nieuwe praktijken die stigmatiserend en raciaal profileren zijn: “In July, the Anti-Terrorism Act was adopted. Civil society organizations and UN experts raised concerns that the newly introduced crime of leading or founding a “religiously motivated extremist organization” would stigmatize and discriminate against Muslims. In August 2020, the regular use of facial recognition technology was introduced in law enforcement operations. This raised concerns regarding its potentially discriminatory impact on ethnic and racial minorities, as well as the rights to privacy, freedom of expression and peaceful assembly. The number of allegations of racial profiling by police remained high.”31 Dit is zorgwekkend, te meer aangezien het aantal racistische incidenten reeds in stijgende lijn is: “Last year alone, Austria saw a total of 1,977 racist attacks, with over half of them taking place online, according to a new report. The Vienna-based Civil Courage and Anti-Racism Work (ZARA) said in its 2021 Racism Report that some 1,117 racist posts were shared on social media and other online platforms. There were 273 racist attacks in public places, and 185 people were subjected to racist treatment in the service and entertainment

sectors. There were 112 racist attacks in public institutions and organizations and 104 racist attacks in working life, the report added. Also, 84 pieces of racist/hateful rhetoric appeared in print media and politics. 30 AA, In 2021, Austria saw nearly 2,000 racist attacks, 21 maart 2022, <https://www.aa.com.tr/en/europe/in-2021-austria-saw-nearly-2-000-racist-attacks/2541767>. 31 Amnesty International, Report on the human rights situation covering 2021 – Austria, 29 maart 2022. 15 (...) Noting that this year's report focuses on structural and institutional racism, the statement cited as examples of institutional racism a 2020 incident in which police used disproportionate violence against 30 Muslim activists and academics, including Farid Hafez, a well-known political science professor."32 Het extreemrechts racisme vormt in Oostenrijk inderdaad een groot gevaar: "But recently, fewer newcomers have been arriving, and this Tuesday there were just two. Bazari took them to an emergency shelter that provides soup and a bed for the night – its location is kept secret to ensure that it is not targeted by far right activists. (...) In Traiskirchen itself, right-wing extremists, dressed in paramilitary uniforms, showed their opposition to migrants in the city by lighting flares and throwing antiimmigration leaflets at the center. According to the Austrian daily Kurier, some of the leaflets read: "The future for Europe is NOT to become AFRICA. We advise you to go home. Austria does not need or want you."."33 Ook een recente campagne is een voorbeeld van deze anti-migratie politiek: "In response, Vienna is launching a series of advertisements to be distributed and posted on social media platforms in eight countries including Morocco, Tunisia, India and Serbia. "Illegal Migration: You will fail," reads one of the ads. "You can't stay" and "There's no getting through" are also warnings part of Austria's anti-immigration campaign. (...) Austrian leader and immigration hardliner Karl Nehammer, who became chancellor in December 2021, has been criticized by rights activists and NGOs for his tough stance on immigration and asylum seekers."34 Van de verzoeker, die Afghaan is, kan niet redelijkerwijs verwacht worden dat hij terugkeert naar een land dat dermate vijandig staat tegenover Afghanistan, en dit daarenboven op zeer publieke wijze. De asielprocedure is immers gebaseerd op wederzijds vertrouwen tussen de verzoeker en de asielinstanties. Dit vertrouwen in de Oostenrijkse instanties is voor de verzoeker onomkeerbaar verloren. 32 AA, In 2021, Austria saw nearly 2,000 racist attacks, 21 maart 2022, <https://www.aa.com.tr/en/europe/in-2021-austria-saw-nearly-2-000-racist-attacks/2541767>. 33 InfoMigrants, 'Tents are not the answer' – Austria's migrant accommodation crisis drags on, 8 december 2022, beschikbaar als: <http://www.infomigrants.net/en/post/45263/tents-are-not-the-answer--austrias-migrantaccommodation-crisis-drags-on>. 34 InfoMigrants, Austria tells potential migrants: 'You will fail', 24 augustus 2022, <https://www.infomigrants.net/en/post/42828/austria-tells-potential-migrants-you-will-fail>. 16 d) Medische elementen In een arrest Tarakhel t. Zwitserland van 4 november 2014 (nr 29217/12) heeft het EHRM oordeelde dat, indien de asielzoeker in een kwetsbare situatie is, de lidstaat individuele waarborgen van de verantwoordelijke lidstaat moet krijgen: « 103. Il ressort également de l'arrêt M.S.S. que la présomption selon laquelle un État participant au système « Dublin » respecte les droits fondamentaux prévus par la Convention n'est pas irréfragable. Pour sa part, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé que la présomption selon laquelle un État « Dublin » respecte ses obligations découlant de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne était renversée en cas de « défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans l'État membre responsable, impliquant un traitement inhumain ou dégradant, au sens de l'article 4 de la Charte, des demandeurs d'asile transférés vers le territoire de cet État membre » (paragraphe 33 ci-dessus). 104. Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. [...] 118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251). 119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur

leur psychisme » (voir, *mutatis mutandis*, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention. 120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée. 121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants. Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants. 122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention » (*eigen onderlingen*). Uw Raad heeft al beoordeeld dat de bewering dat de verantwoordelijke lidstaat geïnformeerd zal zijn door de "health certificate" voorzien aan het artikel 32 van Dublin-Verordening geen individuele waarborgen zijn: « A cet égard, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt *Tarakhel c. Suisse* du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays – en l'occurrence, l'Espagne – dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées (Voir arrêt n°133 559 du 20 novembre 2014 et 141 810 du 25 mars 2015), il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge de l'intéressé avant de prendre sa décision. [...] Au surplus, bien que la décision querellée fasse valoir qu'« (...) en vertu de l'article 32 dudit Règlement [Ndlr: soit le Règlement Dublin III], les autorités belges transmettront aux autorités espagnoles, les informations concernant l'état de santé du requérant via un certificat de santé commun avec les documents nécessaires, afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir, et que celles-ci seront dès lors informé [sic] de la vulnérabilité de l'intéressé » (le Conseil souligne), le Conseil se doit de constater qu'en l'état actuel du dossier qui lui est soumis, il ne décèle aucune trace d'une telle communication avec les autorités espagnoles. Par conséquent, au vu des éléments qui précèdent, le Conseil observe ce qui suit: - d'une part, la communication des autorités belges afin d'informer les autorités espagnoles de la vulnérabilité particulière du requérant demeure à ce jour à l'état de promesse dont le Conseil ne dispose d'aucun moyen de s'assurer qu'elle sera effectivement tenue; - et d'autre part, en tout état de cause, le dossier qui lui est soumis ne laisse toujours pas apparaître la moindre garantie concrète et individuelle que le requérant aura la possibilité d'introduire normalement une demande de protection internationale auprès des autorités espagnoles et que celles-ci lui offriront une prise en charge adaptée à son profil particulier de personne vulnérable. 18 Il résulte de ce qui précède que, après un examen *prima facie* du dossier, la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH » (C.C.E. 144 454 van 29 april 2015). In casu, kampt de eiser met medische problemen die de gevolgen zijn van zijn tewerkstelling in het leger in Afghanistan. Hij lijdt aan een open breuk in zijn linkerelleboog die hij in 2017 opliep en die nooit is genezen. Hij heeft nog steeds veel pijn, waarvoor sinds zijn aankomst in het FEDASIL opvangcentrum in Herbeumont een medische follow-up is gestart (stuk 5). Er zijn medische onderzoeken aan de gang om de oorsprong van deze pijn vast te stellen. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens zijn verblijf in Oostenrijk nooit een dergelijke behandeling heeft kunnen krijgen. Zelf als dit medische attest niet aan de verwerende partij gecommuniceerd werd, moet Uw Raad rekening houden met deze omstandigheden die fundamenteel zijn om de situatie van de eiser te beoordelen. De RvS heeft inderdaad geoordeeld, in een

arrest nr 252.462 van 17 december 2021 dat Uw Raad moet rekening houden met elementen die van hoger belangrijk zijn in het kader van zijn beoordeling van de legaliteit van de beslissing, zelf als deze na de kennisgeving van de bestreden beslissing dateren: [...] 19 Verzoekende partij beschouwt dat de eiser niet verwijderd mag zijn zonder dat voorafgaande individuele en concrete garanties worden gegeven door de Oostenrijkse overheden over de tenlasteneming van de medische zorgen. In casu, blijkt dat Oostenrijkse overheden enkel stilzwijgend hun toestemming hebben gegeven tot de overdracht van de eiser, gezien het verzoek tot overname werd niet tijdelijk beantwoord. Dit vormt een gebrek aan garanties dat de eiser effectief over medische zorgen zal beschikken. Door gebreke aan individuele garanties, schendt de bestreden beslissing de artikelen 3 en 17 van de Dublin-Verordening, artikel 4 van de Handvest van de Grondrechten van de EU en 3 van het EVRM. e) Conclusie De motivering van de bestreden beslissing kan bijgevolg niet aanwijzen dat verwerende partij een zorgvuldige analyse van de situatie van de eiser heeft uitgevoerd waaruit geconcludeerd kan worden dat hij geen risico loopt tot onmenselijke of vernederende behandeling loopt indien hij aan Oostenrijk overgedragen wordt. Gezien al deze elementen werden de tekortkomingen van het Oostenrijkse opvangsysteem door de tegenpartij niet voldoende grondig geanalyseerd. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest slechts gedeeltelijk de objectieve en recente informatie waarin de Oostenrijkse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, zonder aan te tonen dat Oostenrijk de verzoeker daadwerkelijk zal behandelen door hem toegang tot de procedure voor internationale bescherming te garanderen, zonder dat hem ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd. Aangezien de verzoeker te kampen heeft met verschillende medische problematieken, is het belangrijk dat hij opgevolgd en behandeld wordt door een arts, hetgeen in Oostenrijk niet gegarandeerd is. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft ze haar beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980. Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen. Kortom, terugzending van verzoeker naar Oostenrijk zou ontegenzeggelijk het risico inhouden dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verweerder, die is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover hij beschikte en van de recente, publiek beschikbare informatie, heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en zijn beslissing niet naar behoren gemotiveerd, zulks in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de 20 gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met het vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er "ernstige redenen" om aan te nemen dat de asielpprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Oostenrijk "stelselmatig tekortschieten", hetgeen "een risico van onmenselijke of vernederende behandeling" inhoudt in geval van terugkeer van de asielzoeker naar dat land. De genomen beslissing moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard. TWEEDE SERIEUSE MIDDEL Schending van: - het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt, - de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, - de artikelen 3.2, 16, 17 en 18(1) van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend, - artikel 22bis van de Grondwet, - de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en - artikel 8 van het EVRM A. IN RECHTE Artikel 16, §1 van Dublin-Verordening bepaalt dat: "Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen". Het artikel 16 van de Dublin-Verordening, moet gelezen worden met de overwegende 16 van die Verordening, die stelt dat: 21 "Om ervoor te zorgen dat het beginsel van de eenheid van het gezin en het belang van het kind volledig worden nageleefd, dient het bestaan van een

afhankelijkheidsrelatie tussen een verzoeker en zijn kind, broer of zus of ouder vanwege zwangerschap of moederschap, de gezondheidssituatie of de hoge leeftijd van de verzoeker, een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden. Indien de verzoeker een niet-begeleide minderjarige is, dient de aanwezigheid van een gezins- of familielid in een andere lidstaat die voor de niet-begeleide minderjarige kan zorgen, eveneens een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden” (eigen onderlingen). Artikel 8 EVRM bepaalt dat: “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van andere”. Het artikel 17.2 van de Dublin Verordening stelt dat: “De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen”. De overweging 17 van de Verordening herhaalt het belang om gezinsleden of andere familierelaties bijeen te brengen: “Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheids criteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling”. Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”³⁵. Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn. 35 I. OPDEBEEK, A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Bruges, Die Keure, 1999, p. 127. 22 B. IN CASU Bestreden beslissing stelt: Deze beweringen van de bestreden beslissing zijn niet op in feit noch in rechte gegrond. Artikel 16, §1 van Dublin-Verordening bepaalt dat: “Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen”. Het artikel 16 van de Dublin-Verordening, moet gelezen worden met de overwegende 16 van die Verordening, die stelt dat: “Om ervoor te zorgen dat het beginsel van de eenheid van het gezin en het belang van het kind volledig worden nageleefd, dient het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen een verzoeker en zijn kind, broer of zus of ouder vanwege zwangerschap of moederschap, de gezondheidssituatie of de hoge leeftijd van de verzoeker, een 23 bindend verantwoordelijkheids criterium te worden. Indien de verzoeker een niet-begeleide minderjarige is, dient de aanwezigheid van een gezins- of familielid in een andere lidstaat die voor de niet-begeleide minderjarige kan zorgen, eveneens een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden” (eigen onderlingen). Bestreden beslissing maakt een gedeeltelijk lezing van de Dublin Verordening en houdt die overweging stilt, terwijl dit element werd uitdrukkelijk aangevoerd in de brief van de raadvrouw van de eiser van 30 januari 2023 (stuk 3): « Hilal est mineur (16 ans). Sa procédure d’asile est par conséquent traitée par les instances belges d’asile. Il a RDV ce 31 janvier 2023 auprès du C.G.R.A. dans le cadre de son entretien personnel. Hilal est fragile psychologiquement, en raison notamment vécus en Afghanistan. Vous trouverez une attestation de suivi psychologique en annexe. Il est indispensable de pouvoir mettre à ce jeune homme d’être au contact de la seule figure familiale dont il dispose, son grand frère. Le considérant 16 du RDIII dispose que « Afin de garantir le plein respect du principe de l’unité de la famille et dans l’intérêt supérieur de l’enfant, l’existence d’un lien de dépendance entre un demandeur et son enfant, son frère ou sa sœur ou son père ou sa mère, du fait de la grossesse ou de la maternité, de l’état de santé ou du grand âge du demandeur, devrait devenir un critère obligatoire de responsabilité. De même, lorsque le demandeur est un mineur non accompagné, la présence sur le territoire d’un autre État membre d’un membre de sa famille ou d’un autre proche pouvant s’occuper de lui devrait également constituer un critère obligatoire de responsabilité ». Qu’il n’y a pas de sens, parce qu’en l’espèce le demandeur est majeur, d’annoncer que ce considérant ne devrait pas s’appliquer. Celui-ci vise à protéger

les personnes vulnérables, et particulièrement les mineurs étrangers non accompagnés. Il serait contraire à l'intérêt supérieur de Hilal, qui est un enfant, de l'éloigner de son frère. De plus, il est dans l'intérêt du bon traitement de la demande de protection internationale du requérant et de son petit frère, que celles-ci soient traitées par le même Etat membre, afin de s'assurer de la cohérence des décisions qui seront prises. En effet, le considérant 15 du RD III énonce « Le traitement conjoint des demandes de protection internationale des membres d'une famille par un même Etat membre est une mesure permettant d'assurer un examen approfondi des demandes, la cohérence des décisions prises à leur égard et d'éviter que les membres d'une famille soient séparés » ». Verwerende partij verwijst evenals naar de motivatie van het arrest van Uw Raad van 2 december 2022 dat het eerder bijlage 26quater niet heeft geschorst. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat huidige beslissing niet vergelijkbaar is aan deze van 16 november 2022. Verzoekende partij heeft inderdaad via zijn raadvrouw kennelijk gemaakt, voordat de beslissing genomen werd, dat hij zicht verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk, omwille van afhankelijkheid van zijn minderjarige broer ten opzichte van hem. De kwetsbaarheid van H. W. (omwille van zijn minderjarigheid maar ook omwille van zijn psychologische opvolging) werden uitdrukkelijk aangeroepen. Die afhankelijkheid wordt evenals versterkt door het feit dat sinds de terugkeer van de eiser in België op 2 januari 2023, verblijft hij bij het opvangcentrum te Herbeumont, samen met zijn broer. FEDASIL heeft inderdaad besloten dat het in het belang van het kind was om samen met zijn meerderjarige broer te verblijven. 24 De motivering over de relatie van afhankelijkheid tussen de eiser en zijn minderjarige broer is kennelijk gestereotypeerd. Dit is evenals kennelijk in strijd met de Dublin-Verordening die uitdrukkelijk voorziet in zijn overweging 16 dat "de aanwezigheid van een gezins- of familielid in een andere lidstaat die voor de niet-begeleide minderjarige kan zorgen, eveneens een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden". Ter ondersteuning van huidig beroep, legt de eiser een briefwisseling van zijn kleine broer waarin hij uitdrukkelijk verzoek dat zijn broer samen met hem kan verblijven, gelet op het feit dat hij in België alleen is. Hij ziet de eiser als een vader. Het feit dat zijn broer vastgehouden is en verwijderd kan zijn is voor hem, die psychologisch kwetsbaar is, een factor van stress (stuk 6). De bestreden beslissing, die een aanvullende voorwaarde aan het artikel 16.1 van de Verordening toevoegt, heeft die bepaling geschonden, evenals de motiveringsplicht. In onderschikte orde, miskent bestreden beslissing artikel 17 van de Dublin-Verordening. Zij schendt het artikel 8 EVRM. Bestreden beslissing miskent evenals kennelijk het hogere belang van het kind, B. W., die de gevolgen van huidige beslissing ondergaat, zodat het artikel 22bis van de Grondwet evenals geschonden is."

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het arrest nr. 281 278 van 2 december 2022, waartegen verzoeker geen verzoek tot voortzetting heeft ingediend, bekleed is met gezag van gewijsde.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker toekomt aan de Oostenrijkse autoriteiten en dit gelet op artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, b van de Dublin III-verordening. Hij licht toe dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in Oostenrijk op 19 september 2022 naar aanleiding van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hij gaat concreet in op de verklaringen van verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor en licht toe waarom op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overdracht aan Oostenrijk. Hij houdt er zo ook rekening mee dat verzoeker een wens uitte om zijn verzoek om internationale bescherming in België behandeld te zien omdat hij een minderjarige broer heeft die in België in de procedure zit, maar stelt vast dat verzoeker meerderjarig is en dat het in België verblijvende familielid ten overstaan van hem niet kan worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening. Hij duidt verder waarom geen toepassing wordt gemaakt van de discretionaire bepalingen en de bepalingen inzake afhankelijke personen in de artikelen 16, lid 1 en 17, leden 1 en 2 van de Dublin III-verordening. Er wordt daarnaast gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Oostenrijk geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), waarbij wordt geduid, enerzijds, waarom, rekening houdende met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin

sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk die tot een dergelijk risico zouden leiden. Verweerder vermeldt ook welk bronnenmateriaal hij hiervoor heeft gebruikt, met name een rapport van het mede door de *European Council on Refugees and Exiles* (ECRE) gecoördineerde project "*Asylum Information Database - Country Report - Austria*", laatste *update* op 8 april 2021. Hij stelt dan ook vast dat verzoeker het Belgische grondgebied moet verlaten en zal worden teruggeleid naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten. De Raad is op het eerste gezicht van oordeel dat deze motieven van het bestreden overdrachtsbesluit pertinent en draagkrachtig zijn en deze verzoeker in staat stellen om op nuttige wijze in rechte op te komen tegen dit besluit, waardoor is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de aangehaalde bepalingen, wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht aan de Oostenrijkse instanties geen gebruik zou kunnen maken van de asielrechtelijke bescherming geboden door het Verdrag van Genève. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig de geldende Europese en internationaalrechtelijke wetgeving zal onderzocht worden. Er wordt voorts uiteengezet dat conform de Dublin III-verordening, waarbij een gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgewerkt, Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is om verzoekers verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Verzoeker toont niet dat hij na overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten in de mogelijkheid zal zijn om zijn verzoek tot internationale bescherming verder te zetten. Verzoeker toont met zijn hypothetisch betoog evenmin aan van onderdak en opvang in Oostenrijk verstoken te zullen zijn.

Waar verzoeker stelt dat de Oostenrijkse instanties een "*anti-afghaan-propaganda*" voeren, gaat hij er met zijn kritiek aan voorbij dat uit het AIDA-rapport 2021, *geüpdated* april 2022, blijkt dat na een uitspraak van het Grondwettelijk Hof ('Bundesverwaltungsgerichtetes') in september 2021, met betrekking tot de zaak van een Afghaanse verzoeker, verzoekers van Afghaanse herkomst in hoge mate internationale bescherming wordt geboden (pagina 85, '*After an important ruling by the Constitutional court in September 2021, the general decision making at first instance changed and now mostly includes granting subsidiary protection to Afghans*'). Aangaande verzoekers betoog met betrekking tot een anti-migratiepolitiek in Oostenrijk wordt opgemerkt dat discriminatie, racisme of xenofobie onaanvaardbaar is, maar dit niet leidt tot het besluit dat verzoeker na overdracht per definitie een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen, minstens toont hij dit niet aan met een op zijn specifieke situatie betrokken begin van bewijs. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor geen gewag heeft gemaakt van concrete persoonlijke ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reëel risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 98). Verzoeker toont *prima facie* niet aan dat hij als verzoeker om internationale bescherming bij overdracht naar Oostenrijk zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming.

Verzoeker betoogt gezondheidsproblemen te hebben. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-verhoor verklaarde dat hij zich in een goede gezondheid bevindt. Daarnaast verklaarde de centrumarts dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte in strijd met artikel 3 van het EVRM. Uit de stukken die worden gevoegd bij het verzoekschrift blijkt ook niet dat verzoeker omwille van gezondheidsredenen niet zou kunnen overgedragen worden aan Oostenrijk. Er ligt geen enkele diagnose voor waaruit blijkt dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Oostenrijk. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij ook

maar gepoogd heeft om een behandeling te kunnen krijgen voor zijn beweerde medische problemen. Hij kan niet worden gevolgd dat hij niet kan terugkeren naar Oostenrijk, omdat hij er geen behandeling kreeg voor zijn medische problemen. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd:

“We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau is als in België en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorg zal kunnen krijgen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.”

Waar verzoeker bijkomend verwijst naar een verklaring van zijn minderjarige broer, dient opgemerkt dat die verklaring dateert van na de bestreden beslissing, zodat er ook niet over kon gemotiveerd worden in de bestreden beslissing. Deze verklaring doet geen afbreuk aan de vaststelling dat op de zitting van 29 november 2022 van de Raad werd gesteld dat verzoeker en zijn broer elkaar niet helpen, dat verzoeker verklaarde dat er tussen hem en zijn broer contact was met de gsm, dat de verklaring op eer van de minderjarige broer niet geobjectiveerd wordt met enig stuk en dat die verklaring dus niet meer is dan een loutere verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er wordt geen stuk bijgebracht dat het bestaan van een hecht en effectief beleefde band tussen verzoeker en zijn broer aantoon. Het is opvallend dat verzoeker lang geen contact heeft gehad met zijn broer. Verzoeker verklaarde dat hij contact had met zijn broer toen hij in Iran was, maar er was dus lang geen contact nadien tijdens het verblijf in Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk. Het blijkt niet dat verzoeker de afgelopen jaren een rol van betekenis heeft gespeeld in het leven van zijn minderjarige broer. Het gegeven dat verzoeker de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming verder dient te doorlopen in Oostenrijk, hoeft niet te betekenen dat verzoeker en zijn broer niet verder via de moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden, noch betekent dit dat naar de toekomst toe er geen mogelijkheden zouden zijn om persoonlijk met elkaar contact te houden. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd:

“Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat zijn broer hier woont en bij hem wil blijven, alsook dat België een goed land is. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat zijn vingerafdrukken onder druk werden genomen en er niet wilde blijven. Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij bij zijn broer wil blijven en terug is gekomen omdat hij bij hem wil zijn.” en “Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013– de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. In de tussenkomenst van de advocaat wordt er verwezen naar de familiale band tussen de betrokkene en zijn broer. W. H. is namelijk minderjarig en krijgt psychologische begeleiding in België. Er werd een medisch attest toegevoegd om dit te bevestigen. Hierbij willen we verwijzen naar het arrest van de RvV (W. v. België, nr. 284.576, 02.12.2022). In het arrest, dat de uitspraak was van het beroep van de betrokkene tegen zijn beslissing 26quater met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16.11.2022, stelt de RvV dat de betrokkene geen concrete en daadwerkelijke band van afhankelijkheid heeft aangetoond. De RvV merkt namelijk op dat de betrokkene en zijn broer onafhankelijkheid van elkaar naar Europa zijn gereisd, wat dus aantoon dat de broer over een zekere zelfstandigheid en zelfredzaamheid beschikt (pagina 24). Daarnaast is het bijgevoegde medische attest hetzelfde attest dat werd gepresenteerd op de zitting aan

de RvV. De uitspraak van de RvV was dan ook dat dit niet volstaat om ernstige psychische problemen in hoofde van de broer aan te tonen (pagina 24). Tot op heden werd geen stuk voorgelegd waarin de minderjarige broer vraagt dat de betrokkene in België kan blijven of dat hij wenst de betrokkene in zijn nabijheid te hebben."

Verzoeker zelf is overigens geen niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Hij kan zich derhalve niet dienstig beroepen op considerans 16 en artikel 8 van de Dublin III-verordening en stellen dat België op grond van deze bepalingen verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag en dit geldt des te meer nu hij in Oostenrijk niet heeft gevraagd om België als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van zijn asielaanvraag aan te duiden omwille van de aanwezigheid van zijn broer in België. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een afhankelijkheid tussen hem en zijn broer in de zin van artikel 16(1) van de Dublin III-verordening.

De twee middelen zijn niet ernstig.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC